

цьому разі визначити момент виникнення цих зобов'язань. Проблема на практиці з'явилась через протиріччя між нормами Інструкції про порядок вчинення нотаріальних дій нотаріусами України. Відповідно до ч.ч. 1 та 10 п. 25 цієї Інструкції, у реєстр для реєстрації нотаріальних дій вноситься запис про вже вчинену нотаріальну дію. Проте в ч. 12 п. 25 Інструкції вказано, що нотаріальна дія вважається вчиненою з моменту її реєстрації в реєстрі нотаріальних дій. [5, с. 94]. Дійсно, в даному разі обидві норми протирічать одна одній, що призводить до складнощів визначення моменту виникнення договірних відносин за умови, що сама дія і її відображення (реєстрація) у реєстрі будуть не співпадати у часі. Задля вирішення цієї колізії, приєднуємося до пропозиції С. О. Бородовського замінити в інструкції слова «вже вчинену нотаріальну дію» словами «вчинювану нотаріальну дію» [5, с. 94].

Таким чином питання визначення моменту виникнення договірних зобов'язань при укладенні договору, який потребує нотаріального посвідчення, вимагає подальшого дослідження та узгодження.

Список використаних джерел:

1. Мейер Д.И. Русское гражданское право (в 2 ч.), по исправленному и дополненному 8-му изд., 1902. Изд. 2-е, испр. - М., 2000. - 831с.
2. Пуриков М.О. Система правочинів, що підлягають державній реєстрації: дис. ... кандидата юр. наук : 12.00.03 / Пуриков М.О. - Х., 2011. - 223 с.
3. Боюко Т.В. Зміст і форма правочину в цивільному праві: дис. ... кандидата юр. наук : 12.00.03 / Боюко Т.В. - Х., 2011. - 207с.
4. Саватьє Р. Теория обязательств. Юридический и экономический очерк. - М.: Прогресс, - 1972. - 440с.
5. Бородовський С.О. Укладення, зміна та розірвання договору в цивільному праві України: дис. ... кандидата юр. наук : 12.00.03 / Бородовський С.О. - Х., 2005. - 206 с.

ОКРЕМИЙ ПОГЛЯД НА РОЛЬ ЧОЛОВІКА У СУЧАСНІЙ СІМ'І

Лов'як Світлана Сергіївна, старший науковий співробітник відділу

Журналізації науково-дослідної роботи Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, професор кафедри цивільного права та процесу Національної академії внутрішніх справ *Лов'як О.О.*

У сфері сучасного сімейного життя, мабуть, довкола ніякого питання не вирувало стільки суперечливих думок, як щодо ролі чоловіка в подружжі. Одна з крайностей представляє домінуючого чоловіка, який сам приймає всі рішення і лише повідомляє дружину, що треба робити. Він не терпить запитань від дружини і дітей і переконаний: це його обов'язок керувати всіма найважливішими рішеннями стосовно сімейного життя, дружина ж повинна «займатися дітьми».

Інша крайність «більш сучасна» з підходом до чоловіка - «не розраховуй на мене» і очікуванням, що дружина утримуватиме сім'ю. Він прийматиме всі найважливіші рішення. Він же в той час виконує роль домашнього джерела спортивних новин і, звісно, підтримує свої м'язи у формі за допомогою регулярних занять у місцевому тренажерному залі, щоб жінка могла «пишатися ним».

Загалом у психологічному розумінні існує три основних види подружніх ролей: традиційні, товариські, партнерські.

1. Традиційні ролі припускають з боку дружини:

- народження і виховання дітей, створення і підтримка домашнього затишку, обслуговування сім'ї, віддане підпорядкування власних інтересів інтересам чоловіка, пристосованість до залежності, терпимість до обмеження сфери діяльності.

З боку чоловіка:

- відданість матері своїх дітей, економічна безпека і захист сім'ї, підтримка сімейної влади та контролю, прийняття основних рішень, емоційна подяка дружині за ухвалення пристосованості до залежності, забезпечення аліментів при розлученні.

2. Товариські ролі вимагають від дружини:

- збереження зовнішньої привабливості, забезпечення моральної підтримки і сексуального задоволення чоловіка, підтримки корисних для чоловіка соціальних контактів, живого і цікавого Духовного спілкування з чоловіком і гостями, забезпечення різноманітності життя та усунення нудьги.

Від чоловіка:

- захоплення дружиною, лицарського ставлення до неї, наявність романтичної любові і ніжності, забезпечення засобів для нарядів, розваг, соціальних контактів, проведення дозвілля з дружиною.

3. Ролі партнерів вимагають і від чоловіка, і від дружини:

- економічного внеску в сім'ю згідно із заробітком, спільної відповідальності за дітей, участі в домашній роботі, розподіл правової відповідальності.

Десь між цими уявленнями знаходиться золота середина, коли чоловік відповідальний, надійний, здійснює керівництво, але не прагне домінувати, чоловік, щиро відданий своїй дружині, і сім'ї. Саме це я маю на увазі, коли говорю про свого чоловіка як люблячого главу сім'ї.

Для декого слова «люблячий» і «керівник» не поєднують. І люди тоді не можуть уявити собі, щоб ці два поняття співіснували. Керівника уявляють авторитетним диктатором із залізною рукою, а любов асоціюється з безвольністю і слабкістю. Однак у благополучній сім'ї чоловік не підпадає під жоден із цих стереотипів. З одного боку, він не відкидає свої почуття, може виявляти як біль, так і радість, співчуття і заохочення. Він здатний спілкуватися зі своєю дружиною на рівні почуттів.

З іншого боку, він сильний і надійний, має почуття відповідальності за добробут дружини і своєї сім'ї. Він не втікає, коли ситуація стає важкою, а шукає виходу для всієї родини. Він, без сумніву, керівник, але не керує відособлено. Він усвідомлює, що найефективніші керівники є слугами, а не диктаторами. Він цінує партнерство зі своєю дружиною, він завжди готовий бути поруч, але не бажає домінувати над нею.

Традиційні ролі батька і чоловіка залишалися незмінними протягом багатьох поколінь. В даний час стереотип чоловіка, а, отже, і батька зазнає серйозні зміни. Звідси ідеал батька може бути дуже суперечливим, включати в себе полярні якості.

Раніше батько був втіленням влади та інструментальної ефективності, зараз від чоловіків чекають ласки і ніжності, м'якої і активної турботи про дітей. Основна рольова позиція чоловіка як чоловіка полягає в тому, щоб бути досить професійно підготовленим для забезпечення себе, дружини, дітей та інших членів сім'ї, якщо вони є.

Чоловік сьогодні більшою мірою, ніж раніше, несе відповідальність за подружній комфорт. Духовне спілкування між подружжям, творче і різноманітне спілкування між подружжям, сприяє гармонійному розвитку особистості обох партнерів. Чоловік приймає найактивнішу участь в господарсько-побутовій діяльності сім'ї і нарівні з дружиною, іншими членами сім'ї виконує весь обсяг домашньої роботи. Як батько він несе відповідальність за виховання дітей. Йому необхідно володіти навичками психологічного та педагогічного впливу, бути високоморальним, компетентним, наполегливим і демократичним. Всі ці позиції тісно пов'язані між собою і впливають на розвиток дитини (прямо і опосередковано).

Таким чином, батько в сім'ї дає певний зразок поведінки, є джерелом впевненості і авторитету, є уособленням дисципліни і порядку. На думку фахівців, батько представляє дитині світ, створений людською працею, закон і порядок, дисципліну, подорожі та пригоди. Дитині весь час, на всіх етапах розвитку, необхідний батько, проте особливо він починає потребувати батьківської любові після п'яти років. У ранньому віці глибше виявляється зв'язок дитини з матір'ю, а потім, вже в дошкільному віці, все більшого значення набуває батько. Діти, які виросли без батька, мають вищий рівень тривожності і частіше спостерігається невротизація характеру. Хлопчики з неповних сімей важче налагоджують контакти з однолітками, їм важче дається засвоєння чоловічих ролей і відповідного стилю поведінки, вони частіше за інших гіпертрофують, проявляють агресивність і грубість.

Учені доводять наявність у дітей потреби у батькові протягом усього життя. Дитина, позбавлена батьківського авторитету, може вирости недисциплінованою, асоціальною особистістю, агресивно налаштованою відносно дорослих і дітей.

Отже, вивчення батьківства як феномена сучасної повноцінної сім'ї є важливою проблемою, тому що роль батька у формуванні особистості дитини настільки ж важлива, як і роль матері.

ЗАКОНОДАВЧЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВИЇЗДУ ЗА КОРДОН ДЛЯ ОЗДОРОВЛЕННЯ ТА ВІДПОЧИНКУ ДІТЕЙ-СИРІТ ТА ДІТЕЙ, ПОЗБАВЛЕНИХ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

Волківська Тетяна Федорівна, викладач кафедри цивільно-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Діти-сироти ті діти, позбавлені батьківського піклування, відносяться до однієї з найбільш уразливих категорій громадян нашої держави.

Законодавство встановлює, що незалежно від того, де така дитина перебуває на утриманні та вихованні, державні соціальні стандарти для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, встановлюються, на рівні, не меншому за встановлений прожитковий мінімум для осіб відповідного віку. Отже, за таких стандартів і потреби дитини можуть забезпечуватись лише на самому мінімальному рівні. У цьому контексті прагнення громадян розвинених сторін надати допомогу дітям-сиротам та дітям, позбавленим батьківського піклування, забезпечити їм можливість відпочинку та лікування (оздоровлення) є, безумовно, гідним вчинком, що надає таким дітям іноді єдиний шанс відвідати інші країни та отримати необхідне лікування, сприяє покращенню соціальної адаптації таких дітей. Недарма Закон України «Про оздоровлення та відпочинок дітей» від 4 вересня 2008 року, розкриваючи поняття дітей, які потребують особливої соціальної уваги та підтримки, у першу чергу називає дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

При підготовці документів для індивідуальної закордонної подорожі з дитиною-сиротою або дитиною, позбавленою батьківського піклування, слід також звернути увагу на положення п. 6 Постанови Кабінету Міністрів України від 27 січня 1995 року № 57 «Про затвердження правил перетинання державного кордону громадянами України».

Що стосується оздоровлення та відпочинку груп дітей за кордоном, загальні положення містяться у Законі України «Про оздоровлення та відпочинок дітей» від 4 вересня 2008 року №375-ІІІ а також Постанові Кабінету Міністрів України від 21.12.2005 року №1251 «Про затвердження Порядку організації виїзду дітей за кордон на відпочинок та оздоровлення».

Порядок регламентує виїзд організованої групи (дві і більше дитини) дітей віком від 6 до 18 років (далі - група дітей) за кордон на відпочинок та оздоровлення за попередньо визначеними та затвердженими маршрутом і програмою перебування. Прямо зазначається, що Порядок не поширюється на виїзд дітей за кордон на відпочинок та оздоровлення з батьками (опікунами, піклувальниками, прийомними батьками, батьками-вихователями), у туристичну подорож та з іншою метою (участь у міжнародних заходах, освітніх, культурних, спортивних програмах тощо).

Оформлення виїзду групи дітей за кордон на відпочинок та оздоровлення проводиться за наявності у кожної дитини проїзного документа, що видається в установленому порядку органом внутрішніх справ за місцем проживання дитини. Оформлення і видача проїзного документа на дитину здійснюється відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України від 31.03.1995 року № 231 «Про затвердження Правил оформлення і видачі паспортів громадянина України для виїзду за кордон і проїзних документів дитини, їх тимчасового затримання та вилучення».